

Životopis Ing. Karla Diblíka

Karel Diblík se narodil jako jediné dítě do rodiny učitele, který byl pro svou víru donucen v 50. letech odejít ze školství k dělnické profesi – pracoval jako zámečnický a stal se nejlepším zlepšovatelem výrobní jednotky. Rodina byla silně vlastenecky zaměřena. Za druhé světové války byl jeho strýc popraven v Mauthausenu za protinacistický odboj a tatínek montoval sousedům radiové vlny k poslechu londýnského vysílání (za to byl trest smrti). I dědeček a babička ho vedli k lásce k vlasti, zejména zajímavým vyprávěním. Dědeček mu dokonce psal pohádky za každý den ve škole. Do první třídy nastoupil v Borovnici, ve čtvrté třídě se přestěhovali do Chocně, kde měl velmi hodnou paní učitelku. Ve škole si prožil posměch spolužáků, a dokonce i učitelů. Dnes by se dalo mluvit o šikaně. Důvodem byla víra a dobrý prospěch. Velmi rád četl – hlavně encyklopedie, věnoval se modelářství, chytal ryby, byl samotářský. V této době se naučil držet si svůj názor, nepodléhat nátlaku a říkat NE. Dnes si myslí, že ho to posílilo.

Studium ho úplně pohltilo. Začal na Střední průmyslové škole elektrotechnické v Pardubicích, pokračoval na ČVUT v Praze, studoval v Drážďanech (tehdejší NDR) a ve studiu pokračoval i po nástupu do zaměstnání. Studoval i tři školy najednou. Záliba ve studiu mu vydržela až do 53 let. Studium v cizině a práce v zahraničí byly jeho cílem. Všechno bylo rozjeto: zažádáno o pas, o vízum..., ale po roce 1968 v době normalizace bylo všechno zrušeno.

V roce 1977 nastoupil do zaměstnání do Technicko-ekonomického ústavu těžkého strojírenství v Praze. Ze zaměstnání musel odejít, protože odmítl podepsat Antichartu. Pak pracoval v Ústí nad Orlicí ve Výzkumném ústavu bavlnářském, poté byl vedoucím technického provozu v Kancelářských strojích Hradec Králové a před revolucí ještě v podniku Oseva n.p. (na ředitelství v Chocni). Krátce spolupracoval s politikem Josefem Luxem, ministrem zemědělství v porevoluční době. To pro něj bylo jedno z nejnáročnějších období.

Dále pracoval v různých firmách, které se zaměřovaly na výpočetní techniku, na spolupráci se zahraničními firmami, na zakládání dceřiných společností. Připravoval projekty, byl konzultantem a auditorem, dokonce i společníkem ve firmě, propagoval české dřevěné hračky na zahraničních trzích a mnoho dalšího. V roce 2014 zažádal o autorské osvědčení za vývoj řízení kyvadla věžních hodin, které mu bylo uděleno a stal se vynálezcem.

Ovládá němčinu, angličtinu, italštinu, ruštinu, slovenštinu a polštinu. Mezi jeho zájmy patří jogging, turistika, plavání, lyžování, volejbal...

A nezapomeňme na jeho rodinu. S manželkou a „báječnou ženou“ Marií uzavřeli sňatek v roce 1976. Hned rok na to se narodil první syn Karel, v roce 1979 syn Jan, v roce 1982 syn Petr a dcery Anna (1986) a Marika (1993). Je to neuvěřitelná rodina plná dětí a vnoučat, která vždy byla a je pro pana Diblíka tou nejdůležitější částí. Je to pro něj zdroj radosti a štěstí.

V současnosti se věnuje sdružení Rodiny, opravám a údržbě věžních hodin po celém okolí, sleduje dění u nás i ve světě. V roce 2019 se vypravil jako dobrovolník do Izraele a v roce 2025 se tam vrátil, aby pomohl s výstavbou a opravami v kibucu po útoku teroristického hnutí Hamás. Zajímá se o lokální sociální problémy a podporuje a fandí dobrým a dobrosrdečným lidem.